

som den tyske Paavirkning, der hidtil har øvet sin Indflydelse i Danmark, er en Paavirkning, der præges af den Aand, som stærkest har Raaderum ogsaa blandt vore Modstandere her. Det er en Paavirkning fra den tyske Overklasses Tankegang, som har gjort sig gældende overfor Danmark, og som i Virkeligheden ogsaa i de kommende Tider har Betingelser for at gøre sig gældende. I Modsætning dertil staar jo hele den Tankegang, som vi har været Talsmænd for herhjemme.

Det ærede Medlem sagde dernæst til mig, at det Parti, jeg tilhørte, intet havde lært og intet glempt paa Grundlag af de Begivenheder, som har fundet Sted i Krigens Dage. Det kan med en vis Ret siges, at Krigens Begivenheder har ikke i høj Grad præget vort Partis Opfattelse af vort Militærvæsen, men jeg tror, at de ærede Medlemmer, der siger dette, maa erkende, naar de ser for sig Betænkning og Lovforslag nu, at ganske det samme kan siges om alle de andre Partier. Hvis det ærede Medlem tager sit eget Parti, det konservative Folkeparti, og sammenligner Udtalelserne fra konservativ Side nu og i 1909, vil han finde lige saa stor Ensartethed dér som i vore Udtalelser den Gang og nu. Det ærede Medlem vil atter finde sit Parti vaklende mellem Hensynet til Samarbejde med Vestre og Hensynet til den militære Sagkundskab, fortrædet af indre Splid, diskuterende indbyrdes, stemmende forskelligt, i det hele taget behandlede Spørgsmaalet revet i Stykker ud fra disse to modsatte Indflydelser, som gjorde sig gældende i 1909, og som nu igen melder sig, som det allerede har vist sig under denne Diskussion. Og hvis det ærede Medlem ser paa Partiet Venstres Stilling nu og den Gang, vil han atter genfinde en fuldstændig Ensartethed. Atter vil han se Partiet svajende og svingende mellem Hensynet til sine konservative allierede, de militære Myndigheder, med hvilke den højtærede Minister arbejder, og saa Partiets gamle Standpunkt og den nøgterne Erkendelse, som endnu findes i Dele af Partiet, af, hvor fuldkommen magtesløst dansk Militærvæsen er. Alt dette gaar igen fra 1909 og har samme Karakter nu som da. Det ærede Medlem Hr. Holstein gik imidlertid her anderledes frem end sit Parti. Det ærede Medlem fremførte et Standpunkt, som gan-

ske vist ikke var fremme i Diskussionen i 1909, heller ikke fra Grev Holstein-Ledreborgs Side, som det ærede Medlem anførte som en Art Skjold for sig, fordi han mente, at hans kære allierede vilde bedække hans Bryst med en Sværm af Pile i den nærmest kommende Tid paa Grund af de Udtalelser, han havde fremsat. Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om Karakteren af Folkenes Forbund og det, der bevægede ham til at ønske Danmarks Deltagelse deri. Det ærede Medlem sagde, at han opfattede Folkenes Forbund som et Middel til at bevare Magtordningen fra Versaillesreden, altsaa som en Art hellig Alliance, et Forbund af de sejrende. Overfor dette vil jeg sige, at dette er ikke Forbundsledelsens Opfattelse. Atter og atter fralægger Forbundsraadet Medlemmer sig den Beskyldning, som fra forskellig Side rettes mod den, at de har en saadan Opgave. De allierede Magter har heller ikke prøvet paa at benytte Forbundet til noget saadant. Dertil benytter de de allieredes højeste Raad og andre tilsvarende Forsamlinger. Men navnlig vil jeg sige, at hvis dette havde været Folkeforbundets Karakter, hvis Folkeforbundet udviklede sig paa en saadan Maade, at det, det ærede Medlem her udtaler om det, kunde siges med Sandhed, vilde jeg for min Del være ganske overbevist om Nødvendigheden af at stille Forslag om Danmarks Udmeldelse af Forbundet, og jeg føler mig overbevist om, at det vilde finde Tilslutning fra mange Sider i Danmark. Nej, vi er gaaet ind i dette Forbund som et Forbund, der havde en ligelig Karakter, og som vi ønskede skulde have en aaben Karakter, saaledes at de forskellige Arter af Magter efterhaanden indtraadte i det, og saaledes at Forskellen mellem Sejrherre og besejrede forsvandt. Det ærede Medlem vendte sig imidlertid til sit særegne Standpunkt, idet han klart og ligetil — i hvert Fald saa vidt jeg forstod ham i sidste Aftenmøde — forfægtede, at Danmark skulde føre en Alliancepolitik, og i den Henseende havde han en Mand at paaberaabe sig, nemlig Christoffer Hage, gennem denne Politikers Udtalelser i 1882. Det ærede Medlem tager nu fejl i at fremføre ham som Repræsentant for Venstre, thi Christoffer Hage var den Gang valgt som Repræsentant for uafhængige Højreretninger her i København og